

Arrest

nr. 189 386 van 4 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 28 juni 2017 houdende de teruggrijping (bijlage 11) en houdende de nietigverklaring van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat S. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan de verzoekende partij wordt te Tunis op 21 juni 2017 een visum geldig van 27 juni 2017 tot 20 juli 2017 die haar toelaat tot een eenmalig verblijf van enkele dagen.

1.2. Op 28 juni 2017 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem.

1.3. Op 28 juni 2017 wordt de verzoekende partij gehoord door de grenspolitie van de luchthaven van Zaventem.

1.4. Op 28 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot teruggedrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Op 28/06/2017 om 16:15 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, hoofdinspecteur Nico Michielsens
de heer / mevrouw :
naam A. voornaam B.
geboren op 02.01.1995 te MEDENINE geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Tunesië wonende te [...]
houder van het document Nationaal Paspoort van Tunesië nummer R985193
afgegeven te Zarzis op : 17.01.2014*

*houder van het visum nr. 011741121 van het type C afgegeven door Belgische Ambassade te Tunis
geldig van 27.06.2017 tot 20.07.2017
voor een duur van 8 dagen, met het oog op : [...]*

afkomstig uit Tunis met TU788, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende

reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagemaaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen, hij kent hier eveneens een vriend van zijn broer. Met betrekking tot zijn toeristische intenties is betrokkene niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (reisprogramma, geboekte rondreis, toeristische info, reisbrochures, ...)...betrokkene kan enkel meegeven dat hij manneke pis, het atonium en de grote markt zal bezoeken...dit bezoek neemt maximum 1 dag in beslag, hoe betrokkene verder zijn verblijf zal doorbrengen kan hij op geen enkele andere manier weergeven. Met betrekking tot de vriend van zijn broer kan hij enkel een telefoonnummer bezorgen, hij kent deze persoon niet persoonlijk en kan geen verdere informatie hieromtrent meegeven.

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscod)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

in het SIS , reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing:”

1.5. Op 28 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de nietigverklaring van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer

[...]

[...]

[...]

[...] het visum is nietig verklaard [...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen, hij kent hier eveneens een vriend van zijn broer. Met betrekking tot zijn toeristische intenties is betrokkene niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (reisprogramma, geboekte rondreis, toeristische info, reisbrochures, ...)... betrokkene kan enkel meegeven dat hij manneke pis, het atomium en de grote markt zal bezoeken ... dit bezoek neem maximum 1 dag in beslag, hoe betrokkene verder zijn verblijf zal doorbrengen kan hij op geen enkele manier weergeven. Met betrekking tot de vriend van zijn broer kan hij enkel een telefoonnummer bezorgen, hij kent deze persoon niet persoonlijk en kan geen verdere informatie hieromtrent meegeven. [...]”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel, ten aanzien van de beslissing tot teruggrijping, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3, derde lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van het evenredigheidsbeginsel alsook van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Daarnaast beroept de verzoekende partij zich eveneens op een manifeste appreciatiefout.

Haar enig middel ten aanzien van de beslissing tot teruggrijping zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“ MOYEN PRIS DE LA VIOLATION :

- *De l'article 3, alinéa 1er et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *Du devoir de minutie et de prudence en tant que composante du principe de bonne administration, de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation du principe de proportionnalité ;*

En ce que, la partie adverse adopte une décision de refus d'accès au territoire sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause,

Alors que, toute décision administrative doit reposer sur une analyse minutie, prenant en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause,

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

2. Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes

administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

3. Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée." ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

4. Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

5. Que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

6. Considérant que la motivation de la première décision querellée peut être résumée comme suit :

- *La partie requérante ne serait pas en possession des documents démontrant l'objet et les conditions de son séjour ;*
- *Elle ne déposerait aucun document prouvant le but touristique de son voyage ;*

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

7. Considérant, première branche, qu'en application des principes de prudence et de minutie, la partie adverse a l'obligation de rechercher l'ensemble des éléments pertinentes de la cause, de les analyser soigneusement et de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents pour sa prise de décision ;

Qu'il apparait en l'espèce, que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause et tout particulièrement, ceux favorables à la cause du requérant ;

Qu'ainsi, la décision ne fait pas de référence au fait que la partie requérante avait fait une réservation d'hôtel pour la durée de son séjour, ce qui démontre qu'il avait prévu un lieu où rester pour la durée de son séjour ;

Qu'il n'est pas non plus précisé qu'il avait suffisamment d'argent pour subvenir à ses besoins pendant son séjour ;

8. Que la partie adverse, en contravention de l'obligation de prudence et de minutie, n'a pas cherché à prendre contact avec les personnes qui pouvaient appuyer les dires de la partie requérante ;

Que cette dernière a fourni à la partie adverse le numéro de téléphone de Monsieur D.O. (...), ami de son frère. Or, il ne ressort pas de la décision querellée que la partie adverse a tenté de prendre contact avec cette personne qui aurait pu éclairer l'office des Etrangers ;

Qu'il faut préciser que Monsieur D.O. (...) a vécu à ZARZIS où il est devenu ami avec le frère de la partie requérante et que dans cette région, les amis et la famille de ses amis sont considérés comme des membres de sa famille. C'est ainsi que Monsieur D.O. (...) s'était rendu à Zaventem pour accueillir la partie requérante et aurait pu répondre à certaines interrogations de la partie adverse ;

Que par ailleurs, il apparaît que la partie requérante a pu prendre contact avec son frère, Monsieur A.A. (...) mais que la partie adverse n'a pas souhaité lui parler ;

Que ce refus est surprenant dès lors que dès lors que ces personnes pouvaient donner des informations à la partie adverse sur l'objet et les conditions de séjour de la partie requérante ;

Qu'il en d'autant plus ainsi que Monsieur D.O. (...) devait aider la partie requérante à visiter la ville, ce qui explique entre autre l'absence de « documents touristiques » ;

Que par ailleurs, le frère et le cousin de la partie requérante travaillant en semaine, ils avaient prévu de venir en Belgique pour le voir. Il était en outre prévu que la partie requérante les accompagne en France pour visiter la famille habitant en France ;

Que la nécessité de parler à ces personnes était d'autant plus importante que la partie requérante n'était pas en état de donner des réponses claires. Il faut comprendre qu'un jeune homme de 22 ans venant pour la première fois en Europe soit déstabilisé lorsque lors de sa venue, il est arrêté à la frontière et interrogé par les services aéroportuaires. Dans ces conditions, certains imprévus ou oublis sont compréhensibles en raison de la peur/stress ressentis à la suite de son arrestation de la partie requérante et sa volonté de laisser son frère expliquait la situation ;

Que votre Conseil a déjà reconnu que le fait pour la partie adverse de ne pas prendre contact avec des personnes pouvant l'éclairer pouvait constituer une violation des principes de prudence et de minutie (CCE, arrêt n° 205.743du 15 juin 2017) ;

Qu'en ne prenant pas contact avec Monsieur D.O. (...) et Monsieur A.A. (...) dont ils avaient le numéro, avant de délivrer la décision querellée, la partie adverse a violé les principes de prudence et de minutie dès lors que ces personnes auraient pu confirmer le déroulement du séjour de la partie requérante ;

Que la partie adverse a également commis une erreur manifeste d'appréciation et violé l'article 3 de la loi du 15.12.1980 ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

9. Considérant, deuxième branche, que l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :... » ;

Que l'utilisation du terme « PEUT » implique que la partie adverse dispose d'un large pouvoir d'appréciation et que le refus d'accès au territoire ne doit pas se faire de manière automatique ;

Qu'il s'en déduit qu'il revient à la partie adverse de justifier pour chaque cas individuel pour quel motif elle prend une décision de refus d'accès au territoire ou permet à la personne de rentrée sur le territoire ;

Qu'en l'espèce, la décision de refuser l'accès au territoire n'a pas été justifiée au regard de la situation propre de la partie requérante ;

Que ce faisant, la partie adverse a violé l'obligation de motivation formelle ;

Que pourtant, la partie adverse aurait pu prendre une autre position ;

Que les éléments invoqués par la partie adverse par rapport au caractère touristique du voyage de la partie requérante ne peuvent pas être suivies. De fait, lorsqu'elle justifie sa position par l'absence d'informations touristiques, de brochure de voyages..., la partie adverse ne tient pas compte des avancées technologiques de l'époque ;

Qu'en effet, la possession d'un smartphone ou l'accès à un ordinateur, permet avec internet de s'en servir comme guide touristique, carte routière, GPS ou brochure de voyage ;

Que le fait que la partie requérante ne disposait pas des documents papiers auxquels fait référence la partie adverse, ne suffit pas en 2017 pour démontrer qu'elle ne venait pas en Belgique en qualité de touriste ;

Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante remplissait les conditions pour obtenir un visa touristique, et que dans ces conditions, il apparaît disproportionné et déraisonnable de lui refuser l'entrée sur le territoire au motif qu'il n'a pas certains documents non-obligatoires sur lui et accessibles à tout moment et en tous lieux par internet ;

Qu'il en est d'autant plus que la partie requérante pouvait compter sur le soutien d'un ami de son frère qui devait faciliter son séjour touristique ;

Que par ailleurs, le frère et le cousin de la partie requérante devait le rejoindre le weekend. Ils ont d'ailleurs dû prendre EN URGENCE congé pour venir en Belgique ce jeudi 29.06.2017 pour pouvoir soutenir la partie requérante ;

Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante avait un lieu de résidence touristique et suffisamment de moyens pour subvenir à ses besoins ;

Qu'à cet égard, une nouvelle réservation d'hôtel a été faite pour la partie requérante pour toute la durée de validité de son visa afin qu'il ait un lieu où rester dès qu'il pourra sortir (Pièce 9) ;

Que la partie adverse a adopté une décision manifestement disproportionnée en décidant de refuser que la partie requérante puisse entrer sur le territoire au regard de ces éléments ;

Qu'elle a également commis une erreur manifeste d'appréciation en adoptant une décision de refus d'accès au territoire sans au moins analyser la possibilité que lui laisse l'article 3 de faire exceptions aux conditions qu'il pose ;

Que pour ces différents motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ; »

3.3.2.2. In een enig middel, gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van het visum, beroept de verzoekende partij, zich op de schending van dezelfde bepalingen als deze waarvan zij de schending aanvoert tegen de beslissing tot terugdrijving.

Haar enig middel gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van het visum, licht zij toe als volgt:

“MOYEN PRIS DE LA VIOLATION :

- *De l'article 3, alinéa 3 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *Du devoir de minutie et de prudence en tant que composante du principe de bonne administration, de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation du principe de proportionnalité ;*
- *De l'article 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (code des visas) – ci-après Règlement n°810/2009.*

En ce que, la partie adverse décide d'annuler automatiquement le visa de la partie requérante ;

Alors que, il ressort des dispositions applicables en la matière que la décision d'annulation ne peut pas se faire de manière automatique lorsque l'étranger ne peut pas fournir l'ensemble des documents justificatifs ;

10. Considérant que la décision d'annulation du visa de la partie requérante repose sur les éléments suivants :

- La partie requérante ne serait pas en possession des documents démontrant l'objet et les conditions de son séjour ;
- Ainsi, elle ne déposerait aucun document prouvant le but touristique de son voyage ;

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

11. Considérant, première branche, que l'article 34 du Règlement n°810/2009 dispose que :

« 1. Un visa est annulé s'il s'avère que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s'il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse. Un visa est en principe annulé par les autorités compétentes de l'État membre de délivrance. Un visa peut être annulé par les autorités compétentes d'un autre État membre, auquel cas les autorités de l'État membre de délivrance en sont informées.

2. Un visa est abrogé s'il s'avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l'État membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d'un autre État membre, auquel cas les autorités de l'État membre de délivrance en sont informées.

3. Un visa peut être abrogé à la demande de son titulaire. Les autorités compétentes de l'État membre de délivrance sont informées de cette abrogation.

4. L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa » ;

Qu'il ressort de l'article 34, § 1er du Règlement n°810/2009 que ce n'est que si les conditions de délivrance du visa n'étaient pas réunies au moment de la délivrance du visa que celui-ci peut être annulé ;

Qu'en l'espèce, la décision querellée n'indique pas que les conditions d'obtention du visa de la partie requérante n'étaient pas réunies au moment de l'obtention du visa (en raison d'une fraude par exemple) ;

Que ce n'est qu'au regard des documents qu'elle avait en sa possession lorsqu'elle est arrivée à la frontière que son visa a été annulé ;

Que dès lors que la partie adverse ne soutient pas que la partie requérante ne remplissait pas les conditions pour pouvoir bénéficier d'un visa au moment où celui-ci lui a été délivré, la partie adverse ne pouvait pas adopter une décision d'annulation de son visa ;

Qu'en adoptant une décision d'annulation alors que les conditions n'étaient pas réunies, la partie adverse a violé l'article 34, §1er du Règlement n°810/2009 ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

11. Considérant, deuxième branche, que l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009 dispose que : « L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa » ;

Que l'article 3, alinéa 2 de la loi du 15.12.1980 précise quant à lui que :

« Lorsqu'il est envisagé de refuser l'entrée à un étranger qui est porteur d'un visa valable, l'autorité compétente décide également s'il y a lieu de l'annuler ou de l'abroger.

Les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger auquel l'entrée est refusée et, le cas échéant, annulent ou abrogent le visa » ;

Qu'il ressort du libellé de ces dispositions tant européennes que nationales, que lorsque les autorités décident de refuser l'entrée sur le territoire d'une personne ou que celle-ci ne peut pas fournir les documents démontrant l'objet de son voyage et l'existence de moyens de subsistance suffisants, elle ne peut pas se faire notifier automatiquement une décision retirant ou annulant son visa ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'explique pas pour quel motif, il fallait automatiquement annuler le visa de la partie requérante ;

Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse n'a pas légalement motivé la décision querellée en la forme et a violé les dispositions légales invoquées au moyen ;

Que de surcroît, si la partie requérante avait pu disposer de plus de temps, elle aurait pu réunir les informations demandées par la partie adverse ;

12. Considérant que toute autorité administrative est tenue à un devoir de prudence et de minutie ;

Que si la partie adverse avait agi conformément au devoir de prudence et de minutie qui pèse sur elle, elle aurait constaté que la partie requérante était dans les conditions pour maintenir son visa et rentrer sur le territoire ;

Que la partie adverse n'a pas pris contact avec Monsieur D.O. (...) et Monsieur A.A. (...) qui auraient pu éclairer la partie adverse sur le but du voyage de la partie requérante

Que les éléments invoqués aux point 7 à 9 de la requête sont également pertinents s'agissant de la décision d'annulation du visa de la partie requérante ;

Que plus particulièrement, à l'heure d'internet où un smartphone ou un ordinateur permet d'avoir accès à la plupart des informations utiles en un clic, le fait que la partie requérante n'ait pas en sa possession des brochures touristiques, brochures de voyage ne permet pas de considérer qu'elle ne justifie pas que la partie adverse puisse considérer que son voyage n'est pas à but touristique ;

Qu'au vu de ces différents éléments, la décision querellée apparaît comme étant disproportionnée ;

Qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009 et 3, alinéa 3 de la loi du 15.12.1980 et commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;."

3.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, stelt dat de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd werd ten aanzien van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing (terugdrijving) genomen is in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en dat de tweede bestreden beslissing (nietigverklaring visum) toepassing maakt van artikel 34.1-2 van de Visumcode.

De eerste bestreden beslissing vermeldt de volgende feitelijke vaststellingen:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen, hij kent hier eveneens een vriend van zijn broer. Met betrekking tot zijn toeristische intenties is betrokkene niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (reisprogramma, geboekte rondreis, toeristische info, reisbrochures, ...)...betrokkene kan enkel meegeven dat hij manneke pis, het atonium en de grote markt zal bezoeken...dit bezoek neemt maximum 1 dag in beslag, hoe betrokkene verder zijn verblijf zal doorbrengen kan hij op geen enkele andere manier weergeven. Met betrekking tot de vriend van zijn broer kan hij enkel een telefoonnummer bezorgen, hij kent deze persoon niet persoonlijk en kan geen verdere informatie hieromtrent meegeven.”

De tweede bestreden beslissing berust op de volgende feitelijke elementen:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen, hij kent hier eveneens een vriend van zijn broer. Met betrekking tot zijn toeristische intenties is betrokkene niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (reisprogramma, geboekte rondreis, toeristische info, reisbrochures, ...)... betrokkene kan enkel meegeven dat hij manneke pis, het atomium en de grote markt zal bezoeken ... dit bezoek neem maximum 1 dag in beslag, hoe betrokkene verder zijn verblijf zal doorbrengen kan hij op geen enkele manier weergeven. Met betrekking tot de vriend van zijn broer kan hij enkel een telefoonnummer bezorgen, hij kent deze persoon niet persoonlijk en kan geen verdere informatie hieromtrent meegeven.”

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Beide beslissingen vermelden tevens de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, zodat duidelijk is dat de motieven op haar betrekking hebben. Bovendien blijkt dat bovenstaande motieven wel degelijk betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, nu blijkt dat de motieven gebaseerd zijn op de verklaringen van de verzoekende partij, zoals terug te vinden in het administratief dossier.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt overigens dat zij de motieven van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt, zodat in elk geval is voldaan aan het voornaamste doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. De inhoudelijke grieven van de verzoekende partij worden dan ook verder onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.5. De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, drijven de met de grenscontrole belaste overheden hem terug en, zo nodig, wordt het visum nietig verklaard of ingetrokken op beslissing van de minister of zijn gemachtigde. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de nadere regels voor de toepassing van deze bepaling vaststellen.”

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen, hij kent hier eveneens een vriend van zijn broer. Met betrekking tot zijn toeristische intenties is betrokkene niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (reisprogramma, geboekte rondreis, toeristische info, reisbrochures, ...)...betrokkene kan enkel meegeven dat hij manneke pis, het atonium en de grote markt zal bezoeken...dit bezoek neemt maximum 1 dag in beslag, hoe betrokkene verder zijn verblijf zal doorbrengen kan hij op geen enkele andere manier weergeven. Met betrekking tot de vriend van zijn broer kan hij enkel een telefoonnummer bezorgen, hij kent deze persoon niet persoonlijk en kan geen verdere informatie hieromtrent meegeven.”

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht eveneens in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 34 van de Visumcode.

Artikel 34.1 en 4 van de Visumcode luidt als volgt:

“Nietigverklaring

1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

(...)

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.

(...)”

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden

naar België te reizen, hij kent hier eveneens een vriend van zijn broer. Met betrekking tot zijn toeristische intenties is betrokkene niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (reisprogramma, geboekte rondreis, toeristische info, reisbrochures, ...)... betrokkene kan enkel meegeven dat hij manneke pis, het atomium en de grote markt zal bezoeken ... dit bezoek neem maximum 1 dag in beslag, hoe betrokkene verder zijn verblijf zal doorbrengen kan hij op geen enkele manier weergeven. Met betrekking tot de vriend van zijn broer kan hij enkel een telefoonnummer bezorgen, hij kent deze persoon niet persoonlijk en kan geen verdere informatie hieromtrent meegeven.”

3.3.2.6. Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, betoogt de verzoekende partij, betreffende de beslissing tot terugdrijving, onder meer dat de verwerende partij de plicht heeft om het geheel van de elementen van de zaak te onderzoeken, deze zorgvuldig te analyseren en een beslissing te nemen rekening houdende met alle pertinente elementen van de zaak. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle pertinente gegevens van de zaak en in het bijzonder, de elementen die in haar voordeel zijn. Dat dit blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat zij een hotelreservatie heeft voor de duur van haar verblijf wat aantoonde dat zij een plaats voorzien heeft om te verblijven gedurende haar verblijf noch melding maakt van het feit dat zij voldoende middelen heeft om in haar behoeften te voorzien gedurende haar verblijf. Daarnaast betoogt zij dat de verwerende partij, in weerwil van haar zorgvuldigheidsplicht, geen contact genomen heeft met de personen die haar verklaringen konden ondersteunen. Zij wijst er op dat zij aan de verwerende partij het telefoonnummer gaf van dhr. D.O., de vriend van haar broer, doch dat het niet uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een poging heeft gedaan om contact te nemen met deze persoon die verduidelijking had kunnen brengen. Zij verduidelijkt dat dhr. D.O. in Zarzis leefde waar hij vriend werd met de broer van de verzoekende partij en dat in deze streek vrienden en familie van vrienden beschouwd worden als familieleden, dat het op die manier is dat dhr. D.O. naar de luchthaven is gekomen om de verzoekende partij op te vangen en had kunnen antwoorden op zekere vragen van de verwerende partij. De verzoekende partij meent dat het verrassend is dat de verwerende partij de vriend van haar broer niet wou spreken, daar deze persoon informatie kon geven over het doel en de omstandigheden van haar verblijf, dit des te meer daar dhr. D.O. hem diende bij te staan om de stad te bezoeken, wat de afwezigheid van toeristische informatie verklaart. Zij wijst er op dat de Raad reeds erkend heeft dat het feit dat de verwerende partij geen contact neemt met personen die verduidelijking kunnen brengen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan opleveren. Zij meent dan ook dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, geen contact te nemen met dhr. D.O. waarvan zij over het nummer beschikte daar deze persoon het verloop van haar verblijf had kunnen bevestigen. De verzoekende partij wijst er op de bepaling van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en meent dat het gebruik van de term 'kan' inhoudt dat de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en de weigering niet automatisch gebeurt, dat daaruit volgt dat de verwerende partij voor elk individueel geval moet rechtvaardigen om welke reden zij de beslissing neemt, dat *in casu* de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd werd ten aanzien van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Zij meent verder dat het niet betwist wordt dat zij aan de voorwaarden om een toeristisch visum te bekomen voldeed, en dat het onder deze omstandigheden disproportioneel of onredelijk lijkt om haar de toegang tot het grondgebied te weigeren op het motief dat zij enkel verplichte documenten niet bij haar heeft, welke op elk moment toegankelijk zijn op elke plek via internet. Dat dit des te meer geldt daar zij kon rekenen op de steun van een vriend van haar broer die haar toeristisch verblijf diende te faciliteren.

Betreffende de nietigverklaring van het visum betoogt de verzoekende partij dat het niet voortvloeit uit de toepasselijke bepalingen dat de verwerende partij de beslissing tot nietigverklaring van het visum automatisch kan nemen als de vreemdeling het geheel van de rechtvaardigende documenten niet kan voorleggen. Zij wijst, in een eerste onderdeel, op artikel 34 van de Visumcode, en meent dat hieruit voortvloeit dat als de voorwaarden voor het afleveren van een visum niet voldaan zijn op het ogenblik van het afleveren van het visum, dit kan geannuleerd worden. Zij meent dat *in casu* de bestreden beslissing niet vermeldt dat de voorwaarden tot verkrijgen van een visum niet voldaan waren op het ogenblik van het verkrijgen van het visum, dat het enkel op grond van de documenten die zij bij had op het ogenblik van haar aankomst, is dat haar visum werd geannuleerd, dat aldus de verwerende partij niet kan voorhouden dat de verzoekende partij de voorwaarden om te kunnen genieten van een visum op het moment dat dit werd afgeleverd, niet vervult zodat zij geen beslissing tot nietigverklaring van het visum kon afleveren, dat de verwerende partij artikel 34 van de Visumcode schendt. In een tweede onderdeel, in haar betoog betreffende de beslissing tot nietigverklaring van het visum, wijst zij op de bepaling van artikel 34, §4 van de Visumcode en van artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet en stelt zij dat uit deze bepalingen voortvloeit dat wanneer de autoriteiten beslissen om de toegang tot het

grondgebied te weigeren aan een persoon waar deze de documenten die het doel en de omstandigheden van haar verblijf en het bestaan van voldoende bestaansmiddelen niet kan aantonen, zij niet automatisch een beslissing tot nietigverklaring van het visum kan betekenen, dat *in casu* de verwerende partij niet uitlegt om welke redenen zij automatisch het visum diende te vernietigen, dat op die wijze de verwerende partij niet wettig de bestreden beslissing motiveerde. Zij meent bovendien dat, indien zij had kunnen beschikken over meer tijd, zij de gevraagde informatie had kunnen voorzien. Zij meent dat indien de verwerende partij had gehandeld conform de zorgvuldigheidsplicht, zij had vastgesteld dat de verzoekende partij in de voorwaarden was om haar visum te behouden en toegang te verkrijgen tot het grondgebied. Zij wijst er nogmaals op dat de verwerende partij geen contact heeft genomen met dhr. D.O. die verduidelijkingen had kunnen aanbrengen over het doel van haar reis. Voor het overige verwijst zij eveneens naar de uiteenzetting naar aanleiding van haar betoog betreffende de beslissing tot terugleiding en stelt dat het feit dat zij niet in het bezit was van toeristische brochures, reisbrochures, niet rechtvaardigt dat de verwerende partij overweegt dat de reis niet is omwille van toeristische doeleinden, dat de bestreden beslissing dan ook disproportioneel is.

3.3.2.7. Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier, waarin zich een verslag van de Federale Politie te Zaventem bevindt van 28 juni 2017, blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij betreffende het reismotief als volgt werden opgenomen:

“Betrokkene komt Brussel als toerist bezoeken. Hij wil de Grote Markt, het Atomium en Manneken Pis bezoeken, meer weet hij niet van Brussel.

Hij is niet in het bezit van toeristische informatie of reisbrochures.

Hij zegt dat hij hier een vriend kent van zijn broer, een genaamde O.D., ongeveer 36 jaar oud, welke hem zal begeleiden

Meer gegevens heeft hij hier niet van. (alleen nog een telefoonnummer)”

Uit het voornoemd verslag blijkt verder dat de verzoekende partij alleen reist en voor een eerste maal naar Europa/België komt, dat zij van plan is tot 5 juli 2017 te blijven, waarbij verwezen wordt naar haar terugkeerticket, dat er een hotelreservatie is en zij in het bezit is van haar geldelijke middelen, met name 1500 euro cash, dat zij enkel met handbagage reisde. Betreffende de persoon die de verzoekende partij opgeeft als persoon die haar zal begeleiden, stelt de grenspolitie dat zij deze persoon niet kunnen terugvinden in het Rijksregister, dat de verzoekende partij hiervan geen uitnodiging bij heeft. Daarnaast wordt vermeld dat de verzoekende partij om 13u55 een bericht toont van op haar gsm waarop een adres vermeld staat in 1150 Brussel, dat blijkt dat op dit adres de persoon O.D. met RR nummer xxx is ingeschreven, dat het de eerste keer is dat de verzoekende partij een Schengenland bezoekt.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de visumaanvraag van de verzoekende partij ontbreekt. In het administratief dossier zit wel een document *“Formulaire de décision Visa court séjour”*, waaruit blijkt dat er een akkoord is om een visum kort verblijf type C af te leveren voor een duur van 6 dagen, dat deze limitering conform de duur van het verblijf is zoals voorzien in de aanvraag. Dit formulier geeft geen informatie over de aanvraag en het doel van het voorgenomen verblijf waarvoor een visumaanvraag wordt ingediend. Echter kan wel nog vastgesteld worden op grond van emailverkeer dat zich wel in het administratief dossier bevindt en dat dateert van voor het afleveren van het visum op 21 juni 2017, namelijk op 20 juni 2017, dat de verzoekende partij een naam van een vriend die zij wou bezoeken opgaf bij haar visumaanvraag alsook dat de verzoekende partij geen toeristisch programma heeft voorgelegd, doch dat haar voorgenomen verblijf in België toeristische doeleinden heeft. Verdere informatie betreffende de visumaanvraag van de verzoekende partij blijkt niet uit het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de kopie van het visum van de verzoekende partij, blijkt dat aan de verzoekende partij een visum werd afgeleverd op 21 juni 2017.

3.3.2.8. De verzoekende partij meent dat het onredelijk is om haar de toegang tot het verblijf te weigeren en haar visum nietig te verklaren op het enkele motief dat zij niet beschikt over de verplichte documenten, daar zij kon rekenen op de steun van een vriend van haar broer die haar toeristisch verblijf diende te faciliteren. Zij betoogt verder dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij, aan wie zij het telefoonnummer gaf van de vriend van haar broer, deze persoon niet te contacteren hoewel deze verduidelijkingen had kunnen brengen, dat het verrassend is dat de verwerende partij de vriend van haar broer niet wou spreken, daar deze persoon informatie kon geven over het doel en de omstandigheden van haar verblijf, dit des te meer daar dhr. D.O. haar diende bij te staan om de stad te bezoeken, wat de afwezigheid van toeristische informatie verklaart.

3.3.2.9. Uit de motieven van beide bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat deze genomen werden op grond van de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond.

Hoewel kan vastgesteld worden dat de verwerende partij niet enkel op grond van het ontbreken van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt besloten heeft dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, daar eveneens gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij, behalve bezoeken die maximaal één dag in beslag nemen, op geen enkele manier kan weergeven hoe zij haar verblijf verder zal door brengen, kan de verzoekende partij op het eerste zicht gevolgd worden waar gesteld wordt dat gezien de afwezigheid van toeristische informatie verklaard kan worden door het feit dat een vriend van haar broer haar diende bij te staan om de stad te bezoeken, het onzorgvuldig is om alsdan die vriend van haar broer niet te contacteren om meer informatie te bekomen over het doel en de omstandigheden van haar verblijf.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij, behalve het bezoek aan het atomium, manneke pis en de grote markt, op geen enkele andere manier kan weergeven hoe zij haar verblijf zal doorbrengen. Echter blijkt uit het verslag van de Federale politie van 28 juni 2017 dat de verzoekende partij naast de hiervoor vermelde bezoeken eveneens aangaf dat zij zou begeleid worden door een vriend van haar broer. In zoverre de verwerende partij het begeleid worden door een vriend van de broer niet weerhoudt als het aantonen van hoe de verzoekende partij haar verblijf zal doorbrengen, omdat de verzoekende partij met betrekking tot voormelde persoon enkel een telefoonnummer kan bezorgen, deze persoon niet persoonlijk kent en geen verdere informatie hieromtrent kan geven, merkt de Raad op dat, behalve het motief dat de verzoekende partij de persoon niet persoonlijk kent (gegeven dat overigens ook niet blijkt uit het verslag van de Federale politie van 28 juni 2017, doch niet ontkent wordt in het verzoekschrift), de overige motieven niet in overeenstemming zijn met de gegevens van het administratief dossier. Immers blijkt uit het verslag van de Federale politie van 28 juni 2017 dat de verzoekende partij omtrent de vriend van haar broer wel meer informatie dan het telefoonnummer kon bezorgen. Zo blijkt uit het verslag dat de verzoekende partij de naam en de leeftijd van de vriend van haar broer vermeldde en later ook diens adres opgaf, waarbij dient opgemerkt te worden dat deze persoon kon aangetroffen worden in het Rijksregister en deze persoon in Brussel woonachtig bleek.

Gelet op het feit dat uit de karige informatie over de visumaanvraag van de verzoekende partij op het eerste zicht blijkt dat de verzoekende partij ook bij haar visumaanvraag, waarbij een visum werd aangevraagd om toeristische redenen, geen toeristische planning opgaf, doch ook daar verwees naar een vriend, en het visum werd afgeleverd op 21 juni 2017, is het op het eerste zicht onzorgvuldig van de verwerende partij om, hoewel zij in het bezit is van de naam, het Rijksregisternummer, het adres en het telefoonnummer van de door de verzoekende partij opgegeven persoon die haar in België zal begeleiden, deze persoon niet te contacteren teneinde te kunnen overgaan tot zorgvuldige beoordeling van het reisdoel en de verblijfsomstandigheden van de verzoekende partij.

3.3.2.10. Het feit dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift vermeldt onder de feitenuitzetting dat zij met haar broer, die zou afkomen uit Frankrijk, zou herenigd worden in België, terwijl zij hierover niets vermeldde tijdens haar verhoor door de grenspolitie, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Met het verweer in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij in gebreke bleef om documenten voor te leggen ter staving van het doel van haar verblijf, zoals vereist door artikel 3 van de Visumcode (de verwerende partij doelt hier waarschijnlijk op de vreemdelingenwet), wordt het betoog van de verzoekende partij dat bij een contactname met de vriend van haar broer informatie kon gegeven worden over het doel en de omstandigheden van haar verblijf, niet weerlegd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

3.3.3. De middelen zijn in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. De verzoekende partij betoogt dat het dringend karakter van het nadeel er in bestaat dat zij de toegang tot het grondgebied geweigerd wordt, haar visum geannuleerd werd en zij wordt vastgehouden, dat in dit geval enkel de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid aan de verzoekende partij een nuttig effect van haar beroep garandeert. Zij betoogt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient beoordeeld te worden vanuit het perspectief van een herstel in natura, dat de bestreden beslissingen juridisch nodig zijn om de beslissing tot vasthouding te ondersteunen, dat de vrijheidsberoving haar fysieke, psychologische en emotionele schade veroorzaakt, dat dit nog meer het geval is daar zij op regelmatige wijze een visum heeft bekomen, dat het niet mogelijk zou zijn om een nadeel, dat gebaseerd is op onwettelijke beslissingen, van een vasthouding te herstellen bij equivalent, dat zij bovendien een visum heeft dat geldt tot 20 juli 2017 voor een verblijf van 8 dagen, dat daaruit voortvloeit dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een nuttig effect kan geven aan haar beroep, dat de gewone annulatieprocedure niet de mogelijkheid biedt om haar een effectief beroep te garanderen daar de Raad zich niet zal uitspreken voor het ogenblik dat het visum niet meer geldig is. De verzoekende partij wijst er nog op dat de beslissing tot teruggrijping gepaard gaat met een beslissing tot nietigverklaring van het visum, dat dit tot gevolg heeft dat zij niet alleen het grondgebied niet kan betreden maar dat ook de nietigverklaring van haar visum zal toegevoegd worden aan het Visuminformatiesysteem. Zij loopt aldus het risico om toekomstige visumaanvragen geweigerd te zien gedurende een lange tijd zonder een effectief rechtsmiddel behalve te ageren in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Betreffende het nadeel dat volgt uit de vasthouding, wijst de verwerende partij er op dat de Raad niet bevoegd is voor de beslissing tot vasthouding. Zij stelt verder dat waar de verzoekende partij beweert dat zij in de toekomst moeilijk(er) een visum zal kunnen bekomen, omwille van de 'registratie' van de beslissing tot nietigverklaring van het visum, moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij die bewering niet onderbouwt noch aannemelijk maakt, dat het hoogstens een hypothetisch nadeel betreft

dat niet geconcretiseerd wordt en evenmin aannemelijk wordt gemaakt. De verwerende partij wijst op rechtspraak waarin gesteld wordt dat de vermeende nadelige gevolgen voor eventuele toekomstige visumaanvragen louter hypothetisch is en alleen daarom niet kan aanvaard worden.

3.4.2.2. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak, waarbij de verzoekende partij, in het bezit van een geldig visum voor een verblijf van enkele dagen, de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd, wordt vastgehouden en waarbij haar visum wordt nietig verklaard op grond van een onzorgvuldig onderzoek, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

De Raad wijst er nog op dat in de huidige stand van de rechtspraak een beslissing tot terughrijving beschouwd wordt als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure tot nietigverklaring aan de verzoekende partij niet het nodige rechtsherstel zal kunnen bieden.

Daarbij komt dat de eerste bestreden beslissing gepaard gaat met een tweede bestreden beslissing, houdende de nietigverklaring van het visum. De nietigverklaring van het visum heeft niet enkel tot gevolg dat de verzoekende partij niet langer het recht heeft het Rijk binnen te komen, maar ook dat de informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum zal worden ingevoerd in het Visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 13 van de VIS-Verordening (Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf). Artikel 23.1 van de VIS-Verordening laat toe deze gegevens tot vijf jaar te bewaren.

De verzoekende partij dreigt zich aldus geconfronteerd te zien met het risico dat bij latere visumaanvragen de signalering in het VIS in rekening wordt gebracht.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt in die omstandigheden dan ook aanvaard.

Betreffende de verwijzing van de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 28 juni 2017 houdende de terughrijving (bijlage 11) en houdende de nietigverklaring van een visum, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

N. VERMANDER